

Η ΕΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΡΧΩΝ

Είναι γεγονός, ότι εις οιονδήποτε και αν αποταθῆ τις δήμερον τόσον τῶν διανοουμένων ὁδον και τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς κοινωνίας μας και ζητήσῃ τὴν γνώμην του ἐπὶ τῆς ἠθικῆς μορφῆς τῆς ἢν αὐτὴ παρουσιάζεται ἐν συνόλῳ δήμερον, ἐπὶ τῆς θρησκευτικῆς τοιαύτης, τῆς εκπαιδευτικῆς, τῆς Ἐθνικῆς θέλει ἰακούσῃ τὴν εἰς ἄκρον θλιβερὰν ἀπάντησιν:

«Δὲν πηγαίνουμε καλά».

Οἱ πάντες τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχουσιν, ὅτι δεόν νὰ εὐρεθῆ μία δύναμις ἢ ὁποία νὰ εἶναι ἰκανὴ νὰ σταματήσῃ τὸν κατῆφορον εἰς τὸν ὁποῖον βαίνομεν ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω ἀπόψεων, διότι ἄλλως μετ' οὐ πολὺ οὔτε Οἰκογένεια ὡς τὴν αἰσθανόμεθα ὅλοι οἱ τίμιοι και ἠθικοὶ πολῖται και ἰδία ἡμεῖς οἱ Ἕλληνας, οὔτε Θρησκεία ὡς τὴν ἐπεθύμησεν ὁ ἱδρυτῆς αὐτῆς, οὔτε Ἐκπαιδευσις ὡς τὴν ἐφαντάσθησαν οἱ σοφοὶ παιδαγωγοὶ ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἡμῶν προγόνων μέχρι τῶν συγχρόνων τοιούτων, οὔτε Ἐθνικὸς δι' ὃν τόσας θυσίας κατέβαλον ἀπὸ τῆς ἀρχαιοτάτης Ἑλληνικῆς ἐποχῆς μέχρι τῆς συγχρόνου τοιαύτης ἐποποιίας, θὰ ἀναφαίνωνται εἰς τὸν κοινωνικὸν ὀρίζοντα, ἀλλὰ ἡ κοινωνία ἢ οὐδὲν ἠθικὸν ἔρεισμα ἔχουσα θὰ βαδίζει, εἰ καὶ και ὡς ἐτυχε, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης κατευθύνσεως εἰμὴ τῆς ὑλιστικῆς τοιαύτης, ἀλλὰ μία τοιαύτη κοινωνία ἄνευ ἠθικῶν ἀρχῶν, ἄνευ θρησκευτικοῦ και πατριωτικοῦ συναισθήματος κατὰ τὴν ἠθελε διαφέρει τῆς ἀγέλης ζῶων, μοναδικὸν ὀκοπὸν τοῦ βίου αὐτῶν ἔχόντων τὴν πλῆ

ρωσὶν τῶν ὁματικῶν ἀναγκῶν τῶν.

Ἡ δύναμις αὕτη εὐτυχῶς ὑπάρχει. Ἐπάρχει και εἶναι τεραστία. Ἐπάρχει και ἐὰν χρησιμοποιηθῆ καταλλήλως εἶναι ἰκανὴ νὰ θανατουργήσῃ. Ἐπάρχει και εἶναι ἰκανὴ ν' ἀνατρέψῃ ἄρδην τὰς πρὸς τὸν ἐκφυλισμὸν παρατηρουμένας τάσεις. Ἐπάρχει και εἶναι ἰκανὴ νὰ δημιουργήσῃ τὴν οἰκογένειαν τοῦ μέλλοντος, τὰς ἠθικὰς, τὰς αἰσθανόμενας πραγματικὴν και οὐχὶ φανταστικὴν τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν, πρὸς τὴν πατρίδα, νὰ δημιουργήσῃ Ἐκπαιδευσὶν οἷα ἀρμόζει εἰς λαὸν ἐννοοῦντα νὰ συγκαταλέγεται μετὰ τῶν πραγματικῶς πολιτισμένων λαῶν τοῦ κόσμου. Ἐπάρχει και ἡ δύναμις ἢ μεγαλειώδης ἥτις δύναται ὅλα ταῦτα νὰ πραγματοποιήσῃ εἰμὴ ἡμεῖς οἱ οἰκογενειάρχαι ὅταν ἀποτελέσωμεν ἐνιασίαν παράταξιν κατὰ τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ, ἐνιαῖον μέτωπον κατὰ τοῦ ἐκφυλισμοῦ. Διότι ποῖα ἄλλη δύναμις ἰσχυροτέρα ταύτης θὰ εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ, ὥστε νὰ ὑᾶς ἐξαναγκάσῃ νὰ ὑποκύψωμεν εἰς τὰ παρὰ τὴν ἠθικὴν, θρησκευτικὴν, Πατρίδα κελεύσματά της; Καὶ ποῖα ἄλλη δύναμις θὰ εἶναι ἰκανὴ νὰ ὑᾶς ἀπαγορεύσῃ νὰ τεινώμεν πρὸς τὰς ἀνωτέρω ἠθικὰς κατευθύνσεις; Καὶ ποῖα ἄλλη δύναμις θὰ εἶναι ἰκανὴ νὰ ὑᾶς ἐπιβάλλῃ ὅπως ὑποτάξωμεν εἰς τὰς θελήσεις αὐτῆς τὴν ἠθικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν παιδιῶν μας, αὐτῆς ταύτης τῆς μελλούσης κοινωνίας;

Δὲν φαντάζομαι ὅτι θὰ ὑπάρξῃ και

εἰς ἐκ τῶν οἰκογενειάρχων, ὅστις θεί ἔ-
χη τὴν ἀντίθετον γνώμην.

Δὲν φαντάζομαι ὅτι θὰ ὑπάρξῃ και
εἰς ἐκ τούτων ὅστις ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀν-
τιδράσεως θὰ θελήσῃ ν' ἀφίσῃ ὑπὸ τὴν
ῥοοροποιὸν ἐπύρειαν τοῦ παρατηρου-
μένου ἐκφυλισμοῦ, τὰ παιδιὰ του.

Τούναντιον πιστεύω ὅτι ἡ ἐνωσις τῶν
οἰκογενειάρχων μὲ μοναδικὸν σκοπὸν
τὴν περιφρούρησιν τῶν χριστιανικῶν
καὶ πατριωτικῶν ἠθῶν τῆς Ἑλληνικῆς
οἰκογενείας θὰ περιλάβῃ ἀπαξάπαντας
καὶ οὕτω θὰ ἀποτελέσῃ τὴν δύναμιν ἐ-
κείνην ἥτις μετ' ὀλίγον θέλει προσδώ-
σῃ μορφήν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν οἰκογέ-
νειαν καὶ κοινωνίαν οἷαν τὴν ἐφαντά-
σθησαν καὶ τὴν ἐδίδαξαν τόσον οἱ ἀρ-
χαῖοι καὶ μετέπειτα καὶ δόγχοι "Ἑλ-
ληνες σοφοί, ὅσον καὶ οἱ ἐκκλησιαστι-
κοὶ πατέρες,

Ἐὰν τὸ δύνθημα τῆς ἐνώσεως ταύτης
εἶναι Ὀρθόκεια, Πατρις, Ἐκπαιδευσις,

ἐὰν πάντες οἱ ἐν τῇ ἐνώσει ἀνήκοιτες
καὶ ὀλίγον ἐκ τοῦ πολυτίμου αὐτῶν
χρόνου ἀφιερῶσιν διὰ τὴν ἠθικὴν ἀνύ-
ψωσιν τῆς κοινωνίας, τίς ὁ ἀμφιδάλλων
ὅτι ἡ αὐριον δὲν θὰ εἶναι καλλιτέρα
τῆς σήμερον.

Τὸ Ἡμέτερον Περιοδικὸν ὡς χρησι-
μεύσῃ τὸ κατ' ἀρχὰς ὡς δυνακτικὸς κρι-
κὸς τῶν ὑγιῶν στοιχείων τῆς πόλεως
βραδύτερον δὲ θὰ ἠγνηθῇ μίς τοιαύτης
κινήσεως πρὸς ἐνωσιν τῶν ἀπανταχοῦ
τῆς πόλεως οἰκογενειάρχων πάσης τά-
ξεως καὶ ἐπαγγέλματος τῶν συμφωνούν-
των πρὸς τὰς ἠθικὰς αὐτοῦ ἀρχὰς καὶ
διὰ διαλέξεων καὶ συζητήσεων εἰς τὰς
αἰθούσας τοῦ Λυκείου "Ἁγ. Ἀνδρέας",
θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ θέσῃ εἰς δράσιν ἀπο-
τελεσματικὴν τὴν μεγάλην ταύτην δύ-
ναμιν, καὶ δι' αὐτῆς νὰ ἐπιτύχῃ τὴν
πλήρη ἀναμόρφωσιν τόσον τῆς οἰκογε-
νείας ὅσον καὶ τῆς κοινωνίας.

ἘΞΩΤΕΡΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ἡ ΙΤΑΛΟΣΕΡΒΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

[ἈΡΘΡΟΝ ΤΟΥ κ. ΛΕὸΝ ΣΑΒΑΔΖΙΑΝ]

Αἱ συμφωνίαι τοῦ Νετσοῦνο ἐκυρώθησαν
ὑπὸ τῆς Σκουφίνας τὴν 13ην παραλθόντος
Ἀβγούστου. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι
αἱ συνθήκαι ὑφ' ἧς ἔλαβε χώραν ἡ κύρω-
σις αὕτη δὲν ἴσταν, οἷαι τὰς ἐπεθύμησεν ἡ
Κυβέρνησις τοῦ Βελιγραδίου. Πάντες
γνωρίζομεν, πράγματι, ὅτι ἀπὸ τῆς τραγω-
δίας τῆς 20ης Ἰουνίου τὰ μέλη τῆς ἀντιπο-
λιτεύσεως ἀπεφάσισαν νὰ μὴ λάβωσι πλέον
μέρος εἰς τὰς ἐργασίας τῆς παρούσης βου-

λῆς, νὰ μὴ ἀναγνωρίσωσι τὰς ἀποφάσεις,
τὰς ὁποίας τυχὸν ἤθελε λάβει αὕτη. Ἀλ-
λὰ οὔτε ἡ ἀπουσία τῆς ἀντιπολιτεύσεως,
οὔτε αἱ ἐπιφυλάξεις, δι' ὧν ἐπιζητεῖ νὰ
περιβάλῃ τὴν ψῆφον τῆς 13ης Ἀβγούστου,
ἐλατοῦσι ποσῶς τὸ μέγεθος τῆς σημασίας
τῆς ἐπικυρώσεως—ἀπολύτως νομίμου καὶ
ισχυρᾶς—τῶν συμφωνιῶν τοῦ Νετσοῦνο, τὰς
ὁποίας ὄλως αἰφνιδίως ὁ κ. Μαρίνοβιτς,
ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Νοτιωλα-